

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 269)

May (1) / 2018

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	9
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	20
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 89)

12. பௌருஷே சக்ர ரூபம் து பாத்மீம் லக்ஷ்மீம் அநுக்ரமேத்
அக்நீஷோம மயீ சக்திர் விஸ்ருஷ்டாக்யா த்விரஷ்டதா

பொருள் - அந்த மந்த்ரமானது புருஷனைக் குறிக்கும்போது சக்ர வடிவமாகவும், மஹாலக்ஷ்மியைக் குறிக்கும்போது தாமரை வடிவமாகவும் இருத்தல் வேண்டும் (கடந்த ச்லோகத்தின் இறுதியில் “தொடர்ந்து அந்த உபாஸகன் தாமரை அல்லது வட்டம் என்னும் வடிவை வரையவேண்டும்” என்பது விளக்கப்படுகிறது).

13. ஸ்வராக்யாம் தாம் லிகேத் பத்ரமரம் வா பூர்வதிக்கதம்
ப்ருதிவ்யாதிபுமந்தா யே பஞ்ச வர்காஸ்து காதய:

14. அக்ந்யாதி வாயுபர்யந்தே தாம் லிகேதர பத்ரவத்
அந்த:ஸ்தை தாரணாரூபம் யாதிவாந்த சதுஷ்டயம்

15. உதக்கதம் லிகேத் பத்ரபரம் வா பூர்வவத்புத:
சாத்யம் சஷாந்தம் துரீயாந்தம் யதுக்தம் ப்ரஹ்ம பஞ்சகம்

16. தல்லிகேதைசதிக் ஸம்ஸ்தபரம் பத்ரமதாபி வா
சப்தாக்யம் யத்பரம் ப்ரஹ்ம ஜ்யோதிர்மயம் அநாமயம்

17. த்யாயேத் ஆலோக ரூபேண பர்யந்தே சக்ரபத்மயோ:
ப்ரணவாத்யைர் நமோ அந்தைஸ்தைர் அக்ஷரைஸ் தத்வ ஸம்ஜ்ஞகை:

18. ப்ரக்ருதிம் த்வர்சயேத் தத்ர தத்த்வரூபாம் து மாம் புத:
ததஸ் தத்கர்ணிகாமத்யதே சிந்தயேந் மந்த்ர மாத்ருகாம்

19. அநாதிநிதநாம் தேவீம் அஹந்தாம் புருஷோத்தமீம்

பாசாங்குசதராம் தேவீம் பத்மிநீம் பத்மமாலினீம்

20. ப்ரஸநநாம் பத்மகர்பாபாம் ஸர்வலோக மஹேச்வரீம்

வர்ண ப்ரக்ல்ருப்த அவயவாம் வர்ண அலங்கார பூஷிதாம்

பொருள் – அந்தச் சித்திரத்திற்குக் கிழக்கில் அவளுடைய மந்த்ர மாத்ருகையை என்பதான எழுத்துக்களைக் குறிக்கும்விதமாக தாமரை இதழ்களையோ அல்லது ஆரங்களையோ வரையவேண்டும். ப்ருதிவி தொடங்கி உள்ள ஐந்து தத்துவங்களைக் குறிப்பதான “க” முதலான ஐந்து எழுத்துக்களின் தொகுதிகளைக் குறிக்கும்விதமாக (வடமொழியில் உள்ள க-வர்க்கம் முதலான ஐந்து), தாமரை இதழ்கள் அல்லது ஆரங்களாக வரைதல் வேண்டும்; இவற்றை அக்னிமூலை தொடங்கி வாயு மூலை முடிய வரையவேண்டும் (அதாவது தென்கிழக்கு, தெற்கு, தென்மேற்கு, மேற்கு, வடமேற்கு). அடுத்து, “ய, ர, ல வ” ஆகிய நான்கும் மனதளவில் செய்யப்படும் தாரணையைக் குறிப்பதாக உள்ளன; இவற்றை, அந்தச் சித்திரத்திற்கு மேற்கில், தாமரை இதழ்கள் அல்லது ஆரங்களாக வரைதல் வேண்டும். அடுத்து “ஸ முதல் ஶு” முடிய உள்ள எழுத்துக்கள், அதாவது துரீயத்தில் முடிபவை, ஐந்து ப்ரஹ்மங்களைக் குறிப்பதாக உள்ளன (ஐந்து ப்ரஹ்மங்கள் குறித்து பஞ்ச ப்ரஹ்ம உபநிஷத் விரிவாக உரைக்கிறது. இவை தத்புருஷம் முதலான ஐந்து ஆகும்); இவற்றை, அந்தச் சித்திரத்திற்கு வடகிழக்கில், தாமரை இதழ்கள் அல்லது ஆரங்களாக வரைதல் வேண்டும். உயர்ந்ததும், தூய்மையானதும், ஜ்யோதிருபமாக உள்ளதும் ஆகிய சப்தப்ரஹ்மத்தை, இந்த தாமரை அல்லது வட்டமான சித்திரத்தைச் சுற்றி ஒளிர்ந்தபடி இருப்பதாக த்யானிக்கவேண்டும். இந்தச் சித்திரத்தில் ப்ரணவம் மற்றும் “நம:” ஆகியவற்றின் நடுவில் அந்தந்த எழுத்துக்களை (உதாரணமாக “ஓம் பம் நம:”) ப்ரக்ருதி தொடக்கமாக உள்ள தத்வங்களாக ஆராதிக்கவேண்டும். தொடர்ந்து அந்தச் சித்திரத்தின் நடுவில் மந்த்ர மாத்ருகையை த்யானிக்கவேண்டும். இவள் தொடக்கமும் முடிவும் அற்றவளும், நாராயணனின் “நான்” என்னும் எண்ணமாக உள்ளவளும், புருஷோத்தமனின் பத்தினியும், கயிற்றையும் தடியையும் கொண்ட பத்மினியும், தாமரை வளையங்களைக் கொண்டவளும், கருணை நிறைந்தவளும், தாமரையின் நடுப்பகுதி போன்ற நிறம் கொண்டவளும், அனைத்து லோகங்களின்

ஈச்வரியும் ஆவாள். இவளுடைய திருமேனியானது எழுத்துக்களாலானது, அந்த எழுத்துக்களால் செய்யப்பட்ட ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டது ஆகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேதே ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 269)

1-3-21 அங்குருதே: தஸ்ய ச

பொருள் - பரமாத்மாவைப் போன்றே ஜீவாத்மா உள்ளதாலும் (தஹராகாசம் பரமாத்மாவே ஆகும்).

ஸித்தாந்தம் - தன்னுடைய அனைத்து பந்தங்களிலிருந்து விடுபட்ட ப்ரத்யகாத்மா (ஜீவாத்மா), பாபங்களிலிருந்து விடுபட்ட தன்மை முதலான குணங்களை, பரப்ரஹ்மத்தைப் போன்று கொண்டுள்ளதால் (அதாவது இயல்பாக அன்றி, பந்தம் விலகுதல் ஏற்பபட்டதால் பெறப்பட்ட குணங்கள் கொண்டுள்ளதால்), அவன் தஹராகாசம் ஆகமாட்டான். “அவனைப் போன்றே” என்றால், ஸாம்யம் அல்லது ஒற்றுமை என்று பொருள். முண். (3-1-3) - யதா பச்ய: பச்யதே ருக்மவர்ணம் கர்த்தாரம் ஈசம் புருஷம் ப்ரஹ்மம் யோநிம் | ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யம் உபைதி - பொன்னிறம் கொண்டவனும், அனைத்தையும் படைப்பவனும், அனைத்தையும் நியமிப்பவனும், மிகவும் உயர்ந்தவனும், இந்த ஜகத்காரணமும் ஆகிய பரமபுருஷனை எப்போது ஒரு ஞானி காண்கிறானோ, அப்போதே அவன் தனது புண்யபாபங்களை உதறியவனாக, தூய்மை நிறைந்து, பரமபுருஷனுடன் உயர்ந்த ஒற்றுமையை அடைகிறான் - என்று, இத்தகைய ஒற்றுமையைக் குறித்துக் கூறியது. ஆகவே, “போலியாக” இருக்கும் ஒன்றைக் குறித்தே ப்ரஜாபதி வாக்கியம் கூறுகிறது, எதனைப் போன்று “போலியாக” உள்ளது என்றால், தஹராகாசமாகிய ப்ரஹ்மத்தைப் போன்று ஆகும் (இங்கு “போலி” என்பது “ஒன்றைப் போன்று போலியாக”, என்ற பொருளில் உள்ளது).

1-3-22 அபி ஸ்மர்யதே

பொருள் - ஸ்ம்ருதியிலும் இது போன்று கூறப்படுகிறது.

ஸித்தாந்தம் - ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபடுகின்ற முக்தி நிலையில் உள்ள ஜீவாத்மாவானது, பரப்ரஹ்மத்தை போன்ற ஒத்த நிலையை அடைவதாக ஸ்ம்ருதியிலும் கூறப்படுகிறது; கீதை. (14-2) - இதம் ஜ்ஞாநம் உபாச்ரித்ய மம ஸாதர்ம்யம் ஆகாதா: | ஸர்க்கே அபி நோபஜாயந்தே ப்ரளயே ந வ்யதந்தி ச - இந்த ஞானத்தை அடைந்து, எனக்குச் சமமாதல் என்பதான மோக்ஷத்தை அடைந்தவர்கள், ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் மீண்டும் பிறப்பதும் இல்லை, ப்ரளயத்தின்போது அழிவதும் இல்லை - என்றது காணலாம்.

ஒரு சிலர்¹, ப்ர. ஸூ. (1-3-21) - ஆநுக்ருதே: தஸ்ய ச - என்பதையும், ப்ர. ஸூ. (1-3-22) - அபி ஸ்மர்யதே - என்பதையும் சேர்த்து, இவற்றைத் தனியான ஒரு அதிகரணமாகப் பிரித்துள்ளார்கள். இவ்விதம் பிரித்து இந்த அதிகரணம் மூலம், முண். (2-2-13) - தமேவ பாந்தம் அநுபாதி ஸர்வே தஸ்ய பாஸா ஸர்வம் இதம் விபாதி - அவன் ஒளிர்வதால் மற்ற அனைத்தும் ஒளிர்கின்றன, அந்த அவனுடைய ஒளியால் இவை ப்ரகாசம் பெறுகின்றன - என்று வரியானது, பரப்ரஹ்மத்தைக் கூறுவதாக உரைக்கிறார்கள். ஆனால், ப்ர. ஸூ. (1-2-22) - அத்ருச்யத்வாதி குணக: தர்மோக்தே - என்றும், ப்ர. ஸூ. (1-3-1) த்யுப்வாத்யாயதநம் ஸ்வ சப்தாத் - என்றும் தொடங்குகின்ற ஸூத்ரங்கள் கொண்ட அதிகரணங்களில் (இவை முறையே அத்ருச்யத்வாதிகுணகாதிகரணம் மற்றும் த்யுப்வாத்யதிகரணம்), பரப்ரஹ்மத்தைக் குறித்த இந்த விஷயம் விளக்கப்பட்டது. மேலும், ப்ர. ஸூ. (1-1-25) - ஜ்யோதிச் சரணாபிதாநாத் - என்பது போன்று ஸூத்ரங்களில், பரப்ரஹ்மமானது பாருபம் கொண்டது (தேஜஸ் நிரம்பியது) என்று கூறப்பட்டது. மேலும் இவ்விதம், தனியாக ஒரு அதிகாரணம் தொடங்கப்படும் விஷயத்தில், எந்த

¹ இதனை சங்கரபாஷ்யத்தில் காணலாம். ஆதிசங்கரர், இந்த இரண்டு ஸூத்ரங்களையும் சேர்த்து, அநுக்ருத்ய அதிகரணம் என்று தனியாக ஓர் அதிகரணம் அமைத்தார். இதனை முண்டக உபநிஷத்தின் - ந தத்ர ஸூர்யோபாதி - என்ற வரியை எடுத்து, அதிலுள்ள ஸூரியன் என்ற பதமானது பரமாத்மாவே ஆவான் என்று நிரூபிக்கிறார்.

ஒரு பூர்வபக்ஷமும் முன்பு எழவில்லை. மேலும், இந்த ஸூத்ரத்திலும், அது போன்று முரணான சொற்கள் ஏதும் இல்லை.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 269)

ப்ரபத்தியே அனைத்து உபாயங்களாக இருத்தல்

மூலம் - “ஸர்வ” சப்த ப்ரதிஸம்பந்தியான “ஏக” சப்தம், ஸித்தோபாய ப்ராதாந்யத்தாலே, சரண்யனை விசேஷித்துக் கொண்டு நின்றாலும், “ந்யாஸேநைவ” என்கிறபடியே ப்ரபத்தியொன்றுமே ஸர்வதர்மாந்தர ஸ்தாநத்திலும் விதிக்கப்படுகிறதென்று லபிக்கும். இத்தால், த்ரிவர்கார்த்தங்களும் இப் பகவத் ப்ரபத்தி பண்ணலாம் என்றதாயிற்று. அப்போது, “த்வயாபி ப்ராப்தம் ஐச்வர்யம் யதஸ்தம் தோஷ்யாம்யஹம்”, “நாஹமாராதயாமி த்வாம் தவ பத்தோயமஞ்ஜலி:”, “ஸ த்வம் ப்ரஹர வா மா வா மயி வஜ்ரம் புரந்தர | நாஹம் உத்ஸ்ருஜ்ய கோவிந்தம் அந்யமாராதயாமி போ:” இத்யாதிகளிற்படியே, நித்ய நைமித்திகங்களில் விசேஷணமாய்ப் புகுமளவேயொழிய மற்றும் ஸர்வாவஸ்தையிலும் தேவதாந்தர ஸ்பர்சமற்றிருக்கை உசிதம். மோசஷத்துக்கு உபாயாந்தரார்த்தங்களாய் உபாய விரோதிகளைக் கழிக்க வேண்டுவார்க்கும் இப் ப்ரபத்தி பண்ணலாம். ப்ராப்தி விரோதியைக் கழிக்க வேண்டுவார்க்கும் இப் ப்ரபத்தி தானே அமையுமென்று ப்ரபத்தியினுடைய ஸகல அபிமத ஸாதநத்வம் இங்கே சொல்லிற்றாயிற்று. இதில் ப்ரபத்தி உபாய விரோதியைக் கழிக்கும் கட்டளையை, ஸ்ரீகீதாபாஷ்யத்தில் த்விதீய யோஜநையிலே அருளிச்செய்தார். ப்ராப்தி விரோதியைக் கழிக்கும் கட்டளையை, கத்யத்திலே அருளிச்செய்தார். இவை இரண்டிடத்திலும் ஒன்றை அநாதரித்து ஒன்றை அருளிச்செய்தபடியன்று. இரண்டு இடமும் ஸர்வாபிமத ஸாதநமான இவ்வுபாயத்தின் ப்ரபாவத்துக்கு உதாஹரண பரம்.

விளக்கம் - “ஸர்வ - அனைத்தும்” என்பதன் எதிர்மறையாக உள்ள “ஏக = ஒன்று மட்டுமே” என்பது, ஸித்தோபாயமாக உள்ளவனும் அனைவரும் சரணம் புகத்தக்கவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனையே சிறப்பாகக் கூறியபடி உள்ளது; ஆனாலும், “ந்யாஸேந ஏவ = ப்ரபத்தியால் மட்டுமே” என்பதற்கும் ஏற்ப அனைத்து தர்மங்களின் இடத்தி, ப்ரபத்தி மட்டுமே விதிக்கப்படுகிறது என்பதை உணர்த்துவதாகவே உள்ளது. ஆகவே தர்மம், அர்த்தம், காமம் ஆகிய முதல் மூன்று புருஷார்த்தங்களை விரும்புவர்கள் கூட, அவற்றை அடைவதற்காகப் பகவானிடம் ப்ரபத்தி செய்யலாம் என்றாகிறது. இவ்விதம் உள்ளபோது, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (2-14) - த்வயாபி ப்ராப்தம் ஐச்வர்யம் யதஸ்தம் தோஷ்யாம்யஹம் - இந்த்ரனே! நீ இந்த ஐச்வர்யத்தை யார் மூலம் பெற்றாயோ அந்த பகவானை நானும் மகிழ்விக்கிறேன் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (2-8) - நாஹமாராதயாமி த்வாம் தவ பத்தோயமஞ்ஜலி: - நான் உன்னை ஆராதிக்கமாட்டேன், உனக்கு ஒரு கும்பிடு இடுகிறேன் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (2-24) - ஸ த்வம் ப்ரஹுர வா மா வா மயி வஜ்ரம் புரந்தர | நாஹம் உத்ஸ்ருஜ்ய கோவிந்தம் அந்யமாராதயாமி போ: - இந்த்ரனே! நீ என்னை உனது வஜ்ராயுதம் கொண்டு அடித்தாலும் அடிக்காவிட்டாலும், நான் கோவிந்தனை அல்லாமல் வேறு யாரையும் ஆராதிக்கமாட்டேன் - என்றும் உள்ள வரிகளுக்கு ஏற்ப, நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள் அல்லாமல், மற்ற அனைத்து நிலைகளிலும் வேறு தெய்வத்தின் தொடர்பு அற்று இருத்தலே உசிதமாகும். மோக்ஷத்தைப் பெறுவதற்காக மற்ற உபாயங்களை (பக்தியோகம் போன்றவை) நாடுபவர்களுக்கும், தங்களுடைய அத்தகைய செயல்களுக்கு எந்தவிதமான இடையூறும் இல்லாமல் இருப்பதற்காக ப்ரபத்தியைச் செய்யலாம். பகவானை அடையவிடாமல் தடுக்கும் தடைகளாக உள்ள பாபங்கள் போன்றவை கழிவதற்கும் ப்ரபத்தியைக் கைக்கொள்ளலாம். இப்படியாக ப்ரபத்தியானது அனைத்துவிதமான விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றிக் கொடுக்கும் தன்மை கொண்டது என்பதை சரமச்லோகம் கூறுகிறது. இவற்றில் ப்ரபத்தியானது உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளவிடாமல் தடுக்கின்ற பாபங்கள் முதலானவற்றை விலக்குகிறது என்பதை எம்பெருமானார் தனது ஸ்ரீகீதாபாஷ்யத்தில், சரமச்லோகத்திற்கான இரண்டாவது விளக்கத்தில் அருளிச்செய்தார். ப்ரபத்தியானது பகவானை அடையவிடாமல் தடுக்கின்ற பாபங்கள்

முதலானவற்றை விலக்குகிறது என்பதை எம்பெருமானார் சரணாகதி கத்யத்தில் அருளிச்செய்தார். இந்த இரண்டு இடங்களில், ஒரு இடத்தில் மற்றொரு இடத்தில் கூறப்பட்ட விஷயத்தைத் தள்ளியபடி அருளிச்செய்தார் என்று கூறக்கூடாது. இந்த இரண்டு இடங்களிலுமே, ப்ரபத்தி உபாயமானது அனைத்துவிதமான விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றும் தன்மை கொண்டது என்று அதன் ப்ரபாவத்தை விளக்கும் உதாரணங்களாகவே உள்ளன.

மூலம் – ப்ரணவம் மந்த்ராந்தரத்தில் ப்ரவேசித்து நின்றும், ஸ்வதந்த்ரமாயும் நிற்குமாப்போலே, இப் ப்ரபத்தி அதிகாரி விசேஷத்தில் பக்த்யங்கமுமாய், அதிகார்யந்தரத்திலே ஸ்வதந்த்ரமுமாயிருக்கை வசந பலத்தாலே ஸித்தம். இப்படி நியதாதிகாரமாக பக்தி ப்ரபத்திகள் விகல்பித்து நிற்கிற நிலை, “பக்த்யா பரமயா வாபி ப்ரபத்த்யா வா மஹாமதே” இத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தம். ஆகையால், “ஸம்யக் ஜ்ஞாநேந வா மோக்ஷம் பங்காயாம் மரணேந வா | ப்ரணாமத்வாபி ஸுக்ருதாத் பக்த்யா வா லபதே நர:” இத்யாதிகளிலே ஸாக்ஷாதுபாயத்தோடே கூடப் பரம்பரோபாயங்களை எடுத்ததுவும் அவற்றினுடைய ப்ராசஸ்த்ய அதிசயம் தோற்றுகைக்காகவத்தனை.

விளக்கம் – ப்ரணவமானது மற்றொரு மந்த்ரத்தில் புகுந்து, அந்த மந்த்ரத்தில் பகுதியாகவே நிற்கிறது (அதாவது “நமோ நாராயணாய” என்பதில் “ஓம்” என்னும் ப்ரணவம் புகுந்து, அதன் பகுதியாக நிற்கிறது); ஆனாலும் அத்தகைய ப்ரணவமானது தனியான ஒரு மந்த்ரமாகவும் உள்ளது. இது போன்றே ப்ரபத்தியானது, தகுந்த அதிகாரிகளுக்கு பக்தி உபாயமாகவும், பக்தி அதிகாரி அல்லாத மற்றவர்களுக்கு தனியான உபாயமாகவும் உள்ளது; இதனை பல ப்ரமாணங்களால் அறியலாம். இப்படியாக பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி ஆகியவை, அந்தந்த அதிகாரிகளுக்கு ஏற்றபடி, தனித்தனி உபாயமாக உள்ளன என்பதை பக்த்யா பரமயா வாபி ப்ரபத்த்யா வா மஹாமதே – சிறந்த புத்தி கொண்டவனே! நான் பக்தியாலோ அல்லது ப்ரபத்தியாலோ அடையத்தக்கவன் – என்பது போன்றவற்றால் அறியலாம். ஆகவே, ஸம்யக் ஜ்ஞாநேந வா மோக்ஷம் பங்காயாம் மரணேந வா | ப்ரணாமத்வாபி ஸுக்ருதாத் பக்த்யா வா லபதே நர: - ஒருவன் சிறந்த ஞானத்தாலோ, அல்லது கங்கையில் விழுந்து மரணம்

அடைவதாலோ, அல்லது சரியான வணக்கத்தாலோ, அல்லது பக்தியோகத்தாலோ மோஷும் அடைகிறான் - என்பது போன்ற வாக்கியங்களில், மோஷத்திற்கான நேரடியான உபாயத்துடன் சேர்த்து, மோஷத்திற்கான உபாயத்தின் அங்கங்களாக உள்ளவையும் கூறப்பட்டுள்ளன. இது ஏனென்றால், இத்தகைய மறைமுகமான உபாயங்களின் பெருமைகளை உரைப்பதற்காகவே ஆகும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 89)

நான்காம் ப்ரகரணம்

219. பரபரனாய் நின்ற வளவேழ்வைப்பா மவையுளும்பர் வானவரதிபதி, மயர்வற மன்னி மனம் வைக்கத் திருத்தி; மறக்குமென்று நல்கிவிடாதே மன்ன, அயர்ப்பில னறுத்தேன் என் சொல்லி மறப்பனோவென்னும்படி தத்வஜ்ஞரானவர்; சுடரடி யெம்பிராணை விடாது கண்டாய் நீயும் நானுமென்கிற ஸஹ்ருதயாநுபவம் ஸம்ஸாரிகளுக்குமாம்படி; வீடுமினென்று த்யாஜ்யோபாதேய தோஷ குண பரித்யாக ஸமர்ப்பண க்ரமத்தை ஸாலம்பந மந்த்ரமாக வுபதேசித்து; எளிதாக அவதரித்துப் பிழைகளை ஸஹித்துப் புரையறக் கலந்து அல்ப ஸந்துஷ்டனாய் அம்ருதமே ஒளஷதமாக்கி; நீர்புரையத் தன்னை நியமித்து போகத்தை ஸாத்மிப்பித்து பக்தி கணநைகளுக்கு ஒக்க வருமவனுடைய ஸேவைக்கு; எளிமையும் இனிமையுமுண்டு, தொழுதால் அரும்பயனாய தரும், உத்யோகத்தே வினைகளும் மாளும், அவனுரைத்த மார்க்கத்தே நின்று இருபசை மலமற வுணர்வு கொண்டு நலஞ்செய்வதென்று தாம் மயர்வற மதிநலமருளி பஜநத்திலே சேர்க்கிறார் முதற்பத்தில்.

அவதாரிகை - இதில் முதல் பத்தாலே ஸர்வஸ்மாத் பரனான ஸர்வேச்வரன், தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே அஜ்ஞானத்தைப் போக்கி பக்திருபாபந் ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்து, இன்னமிவர் நம்மை விஸ்மரிக்கக்கூடுமென்று தம்பக்கல் அவன் தனக்குண்டான ஸ்நேஹத்தாலே விடாதே தம்முடைய ஹ்ருதயத்திலே நிரந்தரவாஸம் பண்ண, அத்தாலே ஸம்சய விபர்யய விஸ்ம்ருதி ரஹிதமான தத்வ

ஜ்ஞாநத்தை யுடையரான ஆழ்வார் அவனுடைய குணங்களைத் தம்முடைய திருவுள்ளத்தோடே அநுபவித்து, அவ்விஷயம் தனியநுபவிக்க வொண்ணாமையாலே ஸம்ஸாரிகளையும் பார்த்து த்யாஜ்யமான ஸம்ஸாரத்தின் தோஷத்தையும், தத் த்யாக ப்ரகாரத்தையும், உபாதேயமான பகவத் விஷயத்தின் குணத்தையும், தத் பஜந ப்ரகாரத்தையும், பஜநாலம்பகமான மந்த்ரத்தையு முபதேசித்து, பஜநீயனானவவனுடைய ஸௌலப்பம், அபராத ஸஹத்வம், சீலவத்தை, ஸ்வாராததை, ஆச்ரயண ரஸ்யதை , ஆர்ஜவம், ஸாத்மய போகப்ரதத்வம், பரபக்தி பரிகணனைகளுக்கொக்க முகங்காட்டும் ஸாம்யமாகிற குணங்களை தர்சிப்பியா நின்று கொண்டு, அவ்வழியாலே பஜநத்தினுடைய ஸுகரத்வ ரஸ்யதைகளையும், பஜிக்கவே ஸர்வபலங்களும் ஸித்திக்குமென்னுமத்தையும், பஜநோப க்ரமத்திலே பஜந விரோதிகளடைய நசிக்குமென்னுமத்தையும் அறிவித்து, ஆனபின்பு ஸ்ரீகீதையில் அவனருளிச் செய்த பக்திமார்க்கத்திலே நின்று தேவதாந்தரங்கள் பக்கல் பரத்வசங்கா நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக அவன் விஷயமான ஜ்ஞானத்தைக் கொண்டு அவன் பக்கலிலே அநந்யப்ரயோஜந பக்தியைப் பண்ணுங்கொள்ளென்று தமக்கு அவன் மயர்வற மதிநல மருளிநாப்போலே தாமும் இவர்களுக்கு அஜ்ஞாந நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஜ்ஞாநபக்திகளை உபதேசத்தாலே உண்டாக்கி பஜநத்திலே மூட்டுகிறாரென்கிறார்.

விளக்கம் – திருவாய்மொழி முதல் பத்தில் நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தது என்ன என்பதை உரைக்கிறார். அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாகவும், அனைத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனாகவும் உள்ள ஸர்வேச்வரன், எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி பெருகுகின்ற தனது க்ருபை காரணமாக, நம்மாழ்வாருடைய அஜ்ஞானத்தைப் போக்கி, பக்தி ரூபமாக உள்ள ஞானத்தை அளித்து, “இதனையும் மீறி இவர் நம்மை மறந்துவிடக்கூடும்” என்று எண்ணியபடி, அவ்விதம் இவர் மறக்காமலிருக்கும்விதமாக, அவர் மீது கொண்ட ப்ரேமை காரணமாக, நம்மாழ்வாருடைய இதயத்திலேயே எப்போதும் வசித்தபடி இருந்தான். இதன் காரணமாக நம்மாழ்வார், எந்தவிதமான ஐயமும், தவறாக உணர்த்தலும், மறதியும் இல்லாத உண்மையான ஞானத்தை அடைந்தவராக, அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களைத் தனது திருவுள்ளத்துடன் அநுபவித்தார். இப்படியாக அநுபவித்த

நம்மாழ்வார், இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த விஷயத்தை தான் மட்டுமே தனியாக நின்று அனுபவிப்பதைப் பொறுக்க இயலாமல், இந்த உலகில் உள்ள ஸம்ஸாரிகள் அனைவரையும் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொண்டு அவனை அனுபவிக்க முனைந்தார். ஆகவே அவர் ஸம்ஸாரிகளை நோக்கி, கைவிடத் தக்கதாக உள்ள ஸம்ஸாரத்தின் தோஷங்களையும், அதனைக் கைவிடுவதற்கான வழிகளையும், அடையப்பட வேண்டியதான பகவத் விஷயத்தைக் கைகொள்ளத்தக்க வழிமுறைகளையும், அவனை ஆராதிப்பதற்கு ஏற்றபடி உள்ள மந்த்ரத்தையும் உபதேசித்தார். தொடர்ந்து ஆராதிக்கத்தக்கபடி உள்ள அவனுடைய எளிமைத்தன்மை, குற்றங்களைப் பொறுக்கும் தன்மை, தாழ்ந்தவர்களுடனும் கலந்து பழகும் தன்மை, எளிதாக ஆராதிக்கப்படுபவனாக உள்ள தன்மை, அவனை அண்டுதலில் உள்ள எளிமை, அனைத்துவிதங்களிலும் ஒரே போன்று உள்ள தன்மை, தனது இன்பத்தைப் படிப்படியாக முற்றிலுமாக அளிக்கும் தன்மை, மிகவும் உயர்ந்த பக்தி மற்றும் பலனை எதிர்பார்த்தபடி இருத்தல் ஆகிய இரண்டிற்கும் ஒரே போன்று முகம் காட்டும் தன்மை என்பதான பலவிதமான திருக்கல்யாண குணங்களைத் தனது பாசுரங்களில் அருளிச்செய்தார். மேலும் இப்படியாக உள்ள ஆராதனையின் எளிமை மற்றும் இனிமை ஆகியவற்றையும், அவனை வணங்கும்போது அனைத்து பலன்களும் தாங்களாகவே கைகூடும் என்பதையும், இவ்விதம் வணங்கியபடி உள்ளபோது அவனை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள அனைத்தும் தானாகவே விலகும் என்பதையும் அறிவித்தார். இதனைத் தொடர்ந்து, “ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையில் அவன் உணர்த்திய பக்தி பார்க்கத்தில் நிலையாக நின்று, மற்ற தேவதைகள் பரம்பொருளாகும் என்ற எண்ணத்தைக் கைவிட்டு, அவனைக் குறித்த ஞானத்தை மட்டுமே கொண்டவர்களாக, அவனைக் குறித்த பக்தியை எந்த ஒரு பயனும் கருதாமல் செய்வீர்களாக”, என்று உபதேசித்தார். அதாவது, அவன் தனக்கு மயர்வற மதிநலம் அருளியது போன்று, இவரும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு, அவர்களுடைய அக இருளை நீக்கி, ஞானம் மற்றும் பக்தி முதலானவற்றை, தக்க உபதேசம் மூலம் ஏற்படுத்துகிறார் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (பரபரனாய் நின்ற வளவேழவைப்பாம் அவையுளும்பர் வானவரதிபதி) “வரன் முதலாயவை முழுதுண்ட பரபரன்”, “ஆய் நின்ற பரன்”, “வளவேழுலகின் முதலாய வானோரிறை”, “வைப்பாம் மருந்தாம் நலத்தா

உயர்ந்துயர்ந்தப்பாலவன்”, “அவையுள் தனிமுதல்”, “உம்பர் வானவராதியஞ் சோதி”, “அயர்வறு மமரர்களதிபதி” என்று ஸகல ஜகத் ஸர்க்காதி கர்த்ருத்வத்தாலும், உபயவிபூதி யோகத்தாலும், உபயவிபூதி நாதத்வத்தாலும், ப்ராப்ய ப்ராபகத்வத்தாலும், அபரிச்சேத்யாநந்த யுக்ததையாலும், ஸர்வ சரீரதயா ஸர்வ சப்த வாச்யத்வத்தாலும், நித்யஸூரி நிர்வாஹகத்வத்தாலும், நித்யாஸங்குசித ஜ்ஞாநரானவர்கள் நித்யானுபவம் பண்ணா நின்றாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத பெருமையையுடையனாகையாலும் ஸர்வஸ்மாத் பரனானவன்.

விளக்கம் - (பரபரனாய் நின்ற வளவேழ வைப்பாம் அவையுள் உம்பர் வானவர் அதிபதி) - திருவாய்மொழி (1-1-8) - வரன் முதலாயவை முழுதுண்ட பரபரன் - என்றும், (1-1-11) - ஆய் நின்ற பரன் - என்றும், (1-5-1) - வளவேழலகின் முதலாய வானோரிறை - என்றும், (1-7-2) - வைப்பாம் மருந்தாம் நலத்தால் உயர்ந்து உயர்ந்தப்பாலவன் - என்றும், (1-9-1) - அவையுள் தனிமுதல் - என்றும், (1-10-9) - உம்பர் வானவராதியஞ் சோதி - என்றும், (1-1-1) - அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி - என்றும் உள்ள பாசுரங்களில் கூறப்படுவது போன்று அனைத்து லோகங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து காப்பாற்றி அழித்தல் என்று செயல்களாலும், நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டையும் உடையவன் என்பதாலும், அந்த இரண்டு விபூதிகளுக்கும் எஜமானன் என்பதாலும், அடையப்படும் பேறாகவும் அந்தப் பேற்றுக்கான வழியாகவும் உள்ளதாலும், எல்லையற்ற ஆனந்தத்துடன் கூடியுள்ளவன் என்பதாலும், அனைத்து பொருள்களையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ளதால் அனைத்து சொற்கள் மூலம் குறிக்கப்படும் தன்மையுடன் உள்ளதாலும், நித்யஸூரிகளின் எஜமானன் என்பதாலும், எப்போதும் சுருக்கம் அடையாத விரிந்த ஞானம் கொண்ட நித்யஸூரிகள் எப்போதும் அனுபவித்தபடி இருத்தாலும், அவர்களால் கூட இவனுடைய பெருமையை எல்லை காண இயலாதபடி உள்ளதாலும், இப்படியாக அனைத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்து நிற்கும் ஸர்வேச்வரன்.

வ்யாக்யானம் - (மயர்வறமன்னி மனம் வைக்க திருத்தி) “மயர்வற மதிநல மருளினன்”, “மயர்வற வென்மனத்தே மன்னினான்” என்று ஸ்வகேவல

க்ருபையாலே ஜ்ஞாநாநுதய அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாந ரூபமான அஜ்ஞாநத்தை இவர்க்கு வாஸனையோடே போக்கி, பக்தி ரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்து, இவர் திருவுள்ளத்திலே புகுந்து, “சார்ந்த விரு வல்வினைகளும் சரித்து மாயப்பற்றுத்துத் தீர்ந்து தன் பால்மனம் வைக்கத் திருத்தி” என்கிறபடியே பிரிக்கவொண்ணாதபடி இவரோடு பொருந்திக் கிடக்கிற ப்ரபலமான புண்ய பாப ரூப கர்மங்களையும் பாஹ்ய விஷய ரூசி வாஸனைகளையும் போக்கி, அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அகன்றவளவிலும், தன் சீலத்தைக் காட்டி யிவரை மீட்டு அல்லேனென்று அகலாதே தனக்கே தீர்ந்து தன்பக்கலிலே நெஞ்சை வைக்கும்படி, தரிசு கிடந்த நிலத்தைச் செய்காலாகத் திருத்துவாரைப் போலே திருத்தி.

விளக்கம் - (மயர்வற மன்னி) - திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநலம் அருளினன் - என்றும், (1-7-4) - மயர்வற என் மனத்தே மன்னினான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தன்னுடைய க்ருபையை மட்டுமே வைத்துக்கொண்டு, “தகுந்த ஞானம் பிறக்காமல் இருத்தல், பொருள்களைக் குறித்து தவறாக அறிதல், ஒன்றை மற்றொன்றாக அறிதல்” போன்ற அஜ்ஞானங்களை நம்மாழ்வாரிடமிருந்து வாஸனையுடன் விலக்கி, பக்தியுடன் பொருந்திய ஞானத்தை அல்லது பக்தி ரூபமாகவே உள்ள ஞானத்தை நம்மாழ்வாருக்கு அளித்து, அவருடைய திருவுள்ளத்தில் தான் எப்போதும் நிலையாக நின்று, (மனம் வைக்க திருத்தி) - திருவாய்மொழி (1-5-10) - சார்ந்த இரு வல்வினைகளும் சரித்து மாயப்பற்று அறுத்துத் தீர்ந்து தன் பால்மனம் வைக்கத் திருத்தி - என்பதற்கு ஏற்ப, பிரிக்க இயலாமல் நம்மாழ்வாருடன் ஒன்றாகப் பிணைந்தபடி உள்ள வலியதான புண்ணிய பாபங்களின் வடிவில் உள்ள கர்மங்களையும், மற்ற உலகவிஷயங்களில் உள்ள ஆசையையும் அவற்றின் வாஸனையுடன் விலக்கி, “நான் மிகவும் தாழ்ந்தவன், தகுதி அற்றவன்” என்று எண்ணியபடி தன்னைவிட்டு விலகிச் செல்ல முயலும் நம்மாழ்வரைத் தனது சீல குணத்தைக் காண்பித்து தன்னிடம் அகப்படுத்தி, “இனி நான் எங்கும் செல்லமாட்டேன், நான் வேறு யாருக்கும் உரியவன் அல்லன்” என்பதற்கு ஏற்ப அவர் தன்னை விட்டு அகலாமல், தனக்காக மட்டுமே வாழ்ந்தபடி, தன்னிடம் மட்டுமே நெஞ்சத்தை வைக்கும்படி, தரிசாகக் கிடந்த நிலத்தை பயிர் விளையும்படிச் செய்பவர்கள் போன்று, இவரைத் திருத்தி.

வ்யாக்யானம் - (மறக்குமென்று நல்கிவிடாதே மன்ன) “மறக்குமென்று செந்தாமரைக்கண் ணொடு”, “நல்கி யென்னைவிடான்”, “மறப்பற வென்னுள்ளே மன்னினான்” என்கிறபடியே இவர் இன்னமும் நம்மை விஸ்மரிக்கக்கூடுமென்று நிரதிசய ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணி இவரைவிடாதே அழகிய திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கிக் கொண்டு ஒருநாளும் மறக்கவொண்ணாதபடி இவர் திருவுள்ளத்திலே ஸ்தாவர ப்ரதிஷ்டை யாயிருக்க,

விளக்கம் - (மறக்கும் என்று நல்கி விடாதே மன்ன) - திருவாய்மொழி (1-10-10) – மறக்கும் என்று செந்தாமரைக்கண்ணொடு – என்றும், (1-10-8) - நல்கி என்னை விடான் - என்றும், (1-10-10) - மறப்பற என்னுள்ளே மன்னினான் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “இவர் நம்மை மறந்து விடக்கூடும்” என்று எண்ணியவனாக, எல்லையற்ற ஸ்நேஹத்தை அவரிடம் காண்பித்து, அவரை விடாமல், தனது அழகான திருக்கண்களால் அவரைக் குளிர்ந்து நோக்கியபடி, அவர் தன்னை ஒருநாளும் மறக்க இயலாதபடி, அவருடைய திருவுள்ளத்தில் அசையாத மரம் போன்று நிலையாக அவன் இருக்க.

வ்யாக்யானம் - (அயர்ப்பில் னறுத்தேன் என் சொல்லி மறப்பனோ வென்னும்படி தத்வஜ்ஞரானவர்) “பெருநிலம் கடந்த நல்லடிப்போது அயர்ப்பிலன்”, “தூயவமுதைப் பருகிப் பருகியென் மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேன்”, “எம்பிரானையென் சொல்லி மறப்பனோ” என்று குணாகுண நிரூபணம் பண்ணாதே பூமிப் பரப்பையளந்த பரம போக்யமான திருவடிகளை யொருகாலும் விஸ்மரியேன், நிரதிசய போக்யனானவனை நிரந்தரமநுபவித்து ஆச்சர்யமான ஜந்மமடியாக வரும் அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கப் பெற்றேன், எனக்கு உபகாரகனானவனை எத்தைச் சொல்லி விஸ்மரிப்ப தென்னும்படி, ஸம்சய விபர்யாய விஸ்மருதி கலசாத தத்வ ஜ்ஞாநத்தை யுடையரானவர்.

விளக்கம் - (அயர்ப்பிலன்) - திருவாய்மொழி (1-3-10) - பெருநிலம் கடந்த நல்லடிப்போது அயர்ப்பிலன் – என்றும், (1-7-3) – தூயவமுதைப் பருகிப் பருகி என் மாயப்பிறவி மயர்வு அறுத்தேன் – என்றும், (1-10-9) - எம்பிரானையென் சொல்லி

மறப்பனோ - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “நல்லவர்கள் தீயவர்கள் என்றும் ஆராயாமல், இந்த உலகம் முழுவதையும் அளந்த அவனது எல்லையற்ற இனிமையான திருவடிகளை நான் எப்போதும் மறக்கமாட்டேன். எல்லையற்ற இனிமையாக உள்ளவனை எப்போதும் அநுபவித்தபடி இருந்து, வியப்பான பிறவிகள் எடுக்கக் காரணமாக உள்ள அஜ்ஞானத்தை விலக்கப் பெற்றேன். எனக்கு உபகாரங்கள் பல செய்த அவனை நான் எந்தக் காரணம் கூறி மறப்பேன்”, என்பதற்கு ஏற்ப, சந்தேகம் இன்றியும் மறதி இன்றியும் உள்ள உண்மையான ஞானத்தைக் கொண்ட நம்மாழ்வார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 234)

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி

“சொன்னால்” ப்ரவேசம்

மூலம் - இப்படி தம் இழவுக்குக் கூப்பிடுகிற இது தவிர்ந்து தங்களிழவுக்குக் கூப்பிடும்படி பண்ணினார்கள் ஸம்ஸாரிகள். தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமமுமாய்க் கேட்டாரெல்லாம் நீராம்படிக் கூப்பிட்டார் கீழில் திருவாய்மொழியிலே.

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில் அவனை முற்றிலுமாக அனுபவிக்க இயலாமல், தானும் தனது கரணங்களும் சேர்ந்து தவித்தபடி நின்றார்; ஆனால் அத்தகைய தவிப்பு நீங்கி இந்தத் திருவாய்மொழியில் மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்கிறாரோ என்ற சந்தேகம் ஏற்படலாம். அப்படி அல்ல; தனது துன்பம் தீராமல் உள்ளபோதிலும், ஸம்ஸாரிகள் அவனை இழந்தபடி நிற்பது கண்டு பொறுத்துக்கொள்ள இயலாமல், அவர்களுக்கு உபதேசம் செய்கிறார் என்று கருத்து. இவ்விதமாக நம்மாழ்வார் தனது துன்பத்திற்கு ஏற்றபடி அவனை தான் அழைப்பதை விடுத்து, தங்களுடைய துன்பத்திற்கு ஏற்றபடி அவனை அவர் அழைக்கும்படியாக ஸம்ஸாரிகள் செய்தனர். தானும் தனது இந்த்ரியங்களுமாகச் சேர்ந்து நின்று, தன்னுடைய கூக்குரலைக் கேட்டவர்கள் அனைவரும் நீர்ப்பண்டமாக உருகும்விதத்தில் கடந்த திருவாய்மொழியில் அவனை அழைத்தார்.

மூலம் – “பருகிக் களித்தேனே” என்று பகவதநுபவம் பண்ணிக் களித்து, அநந்தரம் போதயந்த: பரஸ்பரம் பண்ணுகைக்கு “அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்று கொலோ” என்று நித்யஸூரிகள் திரளிலே புகத்தேடுமாபோலே, இவர் இழவாலே கூப்பிட்ட அநந்தரம், “இவ்விழவுக்குக் கூட்டாவர்களிறே” என்று ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்தார்; அவர்கள் பேற்றுக்குக் கூட்டல்லாதாப்போலே இழவுக்கும் கூட்டன்றிக்கே இருந்தார்கள். “அறியார் சமணர், அயர்த்தார் பவுத்தர், சிறியார் சிவப்பட்டார்” என்கிறபடியே அநுபபந்தங்களைச் சொல்லுவாரும், ப்ரத்யபிஜ்ஞார்ஹமாம்படி ஒரு சேதனைக் கொள்ளாதே ஜ்ஞாந ஸந்தாநத்தைக் கொள்ளுவாரும், தன்னோட்டை யான் ஒரு சேஷத்ரஜ்ஞனையே “ஈசுவரன்” என்று இருப்பாரும், தேவதாந்தரங்களைப் பற்றியிருப்பாரும், “அவர்கள் தாங்கள் ஸர்வஜ்ஞர்” என்னும்படி சப்தாதிகளைப் பற்றி அவற்றைப் பெறுகைக்காகப் பிறரைக் கவிபாடித் திரிவாருமாயிருந்தார்கள்; அவர்களைக் கண்டவாரே, வாளேறு காணத் தேளேறுமாயுமாபோலே தம் இழவை மறந்தார்;

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (2-3-9) - பருகிக் களித்தேனே - என்பதற்கு ஏற்ப பகவத் அனுபவம் கிட்டிய காரணத்தால் களித்தபடி நின்று, அத்தகைய பேரின்பத்தை ஒருவருக்கு ஒருவர் பகிர்ந்து கொள்வதற்கு ஏற்றபடியாக திருவாய்மொழி (2-3-10) – அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்று கொலோ – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நித்யஸூரிகளுடைய கூட்டத்தில் புகுவதற்கு முயன்றார். அதே போன்று இப்போது அவனை இழந்து தவித்தபடி உள்ளபோது, “இத்தகைய துன்பத்தில் நமக்குத் துணையாக இருப்பவர்கள் இவர்கள் அல்லவோ?”, என்று ஸம்ஸாரிகளை நோக்கினார். அவர்கள் தங்களுக்கான பேறு கிடைக்காத காரணத்தால், அந்த விஷயத்திலும் தங்களுடன் சேர்ந்தவர்கள் யாரும் இல்லாதது போன்று, துன்பத்தில் சேர்ந்தவர்களும் யாரும் இன்றி இருந்தனர். நான்முகன் திருவந்தாதி (6) - அறியார் சமணர், அயர்த்தார் பவுத்தர், சிறியார் சிவப்பட்டார் - இந்த ஜகத்தானது ஸத்தும், அஸத்தும், நித்யமாகவும், அநித்யமாகவும், பின்னமாகவும், அபின்னமாகவும் உள்ளது என்று தங்களுக்குத் தோன்றியதைச் சமணர்கள் உரைப்பர்; நொடிப்பொழுது இருக்கக்கூடிய ஞானமே ஆத்மா என்று பெளத்தர்கள் உரைப்பர்; ருத்ரனை உயர்ந்த தத்வமாகச் சைவர்கள் உரைப்பர் -

என்று கூறுதற்கு ஏற்ப, பொருத்தமற்ற கருத்துக்களை மட்டும் உரைக்கின்ற சமணரும், ஒருமுறை அனுபவித்ததை மீண்டும் நினைவு கூர்ந்து அனுபவிக்கத்தகுதி கொண்ட சேதநனை எண்ணாமல் அத்தகைய ஞானம் மட்டுமே உண்மை என்று கொள்ளும் பௌத்தரும், தங்களைப் போன்றுள்ள மற்றொரு சேதநனையே “ஈச்வரன்” என்று கொண்டாடும் சைவர்களும், மற்ற தாழ்ந்த தேவதைகளை அண்டி நிற்பவர்களும் செய்வது என்னவென்றால், “தாங்கள் அனைத்தும் அறிந்தவர்கள்” என்று மற்றவர்கள் கொண்டாட வேண்டும் என்பதற்காகவும், அதன் மூலம் தங்களுடைய அனைத்து புலன்களும் இன்பம் அடையவேண்டும் என்பதற்காகவும், மற்றவர்கள் குறித்துக் கவி பாடித்திரிந்தபடி இருந்தனர். இப்படியாக இருந்த இவர்களை நம்மாழ்வார் நோக்கினார். தேள் கொட்டியதால் வேதனையுடன் வந்த ஒருவன் தன் முன்பாக வாளால் வெட்டுப்பட்ட ஒருவன் வருவதைக் கண்டால், தனது துன்பம் சிறியதே என்று எண்ணி சமாதானம் அடைவது போன்று, தன்னுடைய துன்பத்தை நம்மாழ்வார் மறந்தார்.

மூலம் - பரநர்த்தங்கண்டால் அத்தைப் பரிஹரித்துப் பின்பு தம் இழவு பரிஹரிக்க நினைப்பாரொருவராகையாலே, “இவர்கள் அநர்த்தத்தைப் பரிஹரித்து இவர்களையும் கூட்டிக் கொண்டு போவோம்” என்று அவர்களுக்குப் பரமஹிதமான நல்வார்த்தை அருளிச்செய்ய, அவர்கள் அது கேளாதே பழையபடியே நிற்க, அவர்களை விட்டுத் தம் நிலையிலே போருகிற இவர், அவர்களில் தமக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தியைப் பேசிக் கொண்டு போருகிறது.

விளக்கம் - மற்றவர்களுடைய துன்பத்தைக் கண்டால் தங்களுடைய துன்பத்தை மறந்து, அவர்களுடைய துன்பத்தை நீக்கிய பின்னர் தங்களுடைய துன்பம் குறித்து எண்ணலாம் என்றுள்ளவர்கள் போன்றவர் நம்மாழ்வார் என்பதால், “இவர்களுடைய துன்பத்தை விலக்கி நம்முடன் சேர்த்துக் கொள்வோம்”, என்று எண்ணியவராக, அவர்களுக்கு மிகவும் உயர்ந்த நன்மைகளை அளிக்கவல்ல உபதேசமாக, “மற்ற மனிதர்களைத் துதிப்பது ஆகாது”, என்பது போன்றவற்றை அருளிச்செய்தார். ஆனால் அவர்கள் அவற்றைக் கேட்காமல் தங்களுடைய பழைய நிலையிலேயே நின்றனர். இதன் காரணமாக அவர்களைக் கைவிட்டு, தனது

வழியே சென்ற நம்மாழ்வார், அவர்களுக்கும் தனக்கும் உள்ள வேறுபாடுகளை உரைத்தபடியே சென்றார்.

வ்யாக்யானம் - அவர்கள் தாங்கள் ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனாய், ஸ்ரீய:பதியாய், அத்யந்த ஸுந்தரனாகையாலே கவிபாடுகிறது பொய் சொல்லிற்றாகாதே கவிக்கு விஷயம் போரும்படியாய், இவன் பாடின கவியைக் கேட்பித்துக் கொண்டாடுகைக்கு ஈடாக “கேட்டாரார் வானவர்கள்” என்றும், “தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள்” என்றும் சொல்லுகிற பிற ஜநங்களையுடையனாய், கவி பாடினார்க்கு வழங்குகைக்கு “வேண்டிறெல்லாம் தருங்கோதிலென் வள்ளல்” என்கிறபடியே பரமோதாரனாய், அவர்களுக்குக் கொடுக்கைக்கு உபயவிபூதி யைச்வர்யத்தையுடையனாய், “வல்லதோர் வண்ணஞ் சொன்னாலதுவே உனக்காம் வண்ணம்” என்கிறபடியே இவன் ஏதேனுமொன்றைச் சொன்னாலும் தன்னையே சொல்லிற்றாம்படி ஸர்வசப்த வாச்யனாய், பாடின கவி கேட்பிக்க இருந்தவிடம் தேடிப்போய் அருமைப்படவேண்டாதே “எங்குமுள்ள கண்ணன்” என்கிறபடியே ஸர்வத்ர ஸந்நிஹிதனாய், ஸுலபனுமாய், கவி பாடினவர்களுக்கு போக மோக்ஷாதி ஸகல புருஷார்த்த ப்ரதனாய், அவை கொடாவிடிலும் தன்னைக் கவிபாடுகைதானே ப்ரயோஜநம் போரும்படியிருக்கிற ஸர்வேச்வரனை விட்டு.

விளக்கம் - அவர்கள் செய்தது என்ன? அனைத்து திருக்கல்யாண குணங்களைக் கொண்டவனாகவும், மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாகவும், அவன் எல்லையற்ற அழகு பொருந்தியவன் என்பதால் அவனைக் குறித்துக் கவிபாடுதல் என்பது பொய் உரைத்தல் என்றாகாமல் கவிக்கு உண்மையான விஷயமாக உள்ளவனாகவும், தாங்கள் பாடுகிற கவியைக் கேட்கும்படியாக செய்து கொண்டாடுவதை வெளிப்படுத்தும்விதமாக திருவாய்மொழி (10-6-11) - கேட்டாரார் வானவர்கள் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-4-9) - தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் - என்றும் கூறுகின்ற அடியவர்கள் கூட்டத்தைக் கொண்டவனாகவும், இவ்விதம் தன்னைக் குறித்துக் கவிபாடியவர்களுக்கு வழங்குவதற்காக திருவாய்மொழி (3-9-5) - வேண்டிறெல்லாம் தருங்கோதிலென் வள்ளல் - என்பதற்கு ஏற்ப மிகுந்த வள்ளல் தன்மை கொண்டவனாகவும், அவர்களுக்கு அளிப்பதற்காக நித்யவிபூதி

மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டையுமே தனது உடைமையாக வைத்திருப்பவனாகவும், திருவாய்மொழி (7-8-10) - வல்லதோர் வண்ணஞ் சொன்னாலதுவே உனக்காம் வண்ணம் - என்பதற்கு ஏற்ப இவர்கள் வேறு எதனைக் குறித்து ஏதேனும் உரைத்தாலும் தன்னையே கூறினார்கள் என்று கொள்ளும்விதமாக அனைத்து சொற்களாலும் கூறப்படுவனாகவும், இவ்விதம் பாடப்பட்டவன் எங்கு உள்ளான் என்று அவன் உள்ள இடம் தேடிச் சென்று கடினப்படவேண்டாம் என்பதற்காக திருவாய்மொழி (2-8-9) - எங்குமுள்ள கண்ணன் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து விதங்களிலும் மிகவும் அருகில் உள்ளவனாகவும், அடைவதற்கு மிகவும் சுலபனாகவும், தன்னைக் குறித்துக் கவி பாடியவர்களுக்கு இன்பங்கள் மற்றும் மோகனம் போன்ற அனைத்து பேறுகளையும் அளிப்பவனாகவும், அவற்றை இவன் அளிக்கவில்லை என்றாலும் அவனைக் குறித்துக் கவி பாடுதலே ஒரு பயன் என்று உள்ளவனாகவும் இருக்கின்ற ஸர்வேச்வரனைக் கவி பாடாமல் உள்ளனர்.

வ்யாக்யானம் - கவிபாடுகைக்கு ஈடான நன்மைகளொன்றுமின்றியே, தலையில் மயிரில்லாதானொருவனை “பனியிருங்குழலன்” என்றும், இளிகண்ணனை “புண்டரீகாசுடன்” என்றும் இப்புடைகளிலே யாயிற்றுக் கவிபாடுவது; கவிபாடினால் தான் தருவதொன்றில்லாமையாலே நூறு கற்றையாதல் ஒரு பொய்த்தரவாதலாயிற்று எழுதுவது; இவன்தான் நெடுநாள் கூடி, நெஞ்சு கன்றக் கவிபாடி, ஸஹகாரிகளையும் கூட்டிக் கொண்டு கேட்பிக்கச் செல்லுங்காட்டில் “அவரே மாண்டார்” என்று எதிரே வரும்படி நிலைநில்லாதாருமாய், ஆக, இருந்தும் இழவாய், போயும் இழவாய், இப்படி அவனுக்கு இழவோடே தலைக்கட்டும்படியாய்; கவிபாடி ஒரு ப்ரயோஜனம் பெறாதொழிகையன்றிக்கே, கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கு இல்லாத நன்மைகளையிட்டு “இருமருங்குத் துய்யான்” என்னுமாபோலேயிறே கவிபாடுவது;

விளக்கம் - இதற்கு மாறாக இவர்கள் செய்வது என்னவென்றால் - கவிகள் பாடுவதற்குத் தேவையான உயர்ந்த நன்மைகள் ஏதும் இன்றி, தலையில் முடி இல்லாத ஒருவனை நோக்கி, “பனி இருங்குழலன்” என்றும், புளிச்சையுடன் கூடிய கண்கள் கொண்ட ஒருவனை “புண்டரீகாசுடன்” என்றும், இவ்விதத்திலே கவிகள்

இயற்கிறார்கள்; தன்னைக் குறித்துக் கவி பாடினாலும் தருவதற்கு ஏதும் இல்லாத காரணத்தால், “நூறு மடங்கு தருகிறேன்” என்று பொய்யான விஷயங்களை எழுதிக் கொடுப்பவர்கள் குறித்து உரைக்கிறார்கள்; ஒருவரைக் குறித்துப் பல நாட்கள் மிகவும் கடினப்பட்டு நெஞ்சம் உருகி கவிகள் இயற்றி, அதனை அவரிடம் கொடுத்து பரிசு வாங்குவதற்காகத் தனது உற்றார் உறவினர்கள் அனைவருடனும் அவரிடம் செல்லும்போது, “அவர் இறந்தார்” என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நிலையாக இல்லாதவர்கள் குறித்து கவி இயற்கிறார்கள்; ஆகவே, உயிருடன் இருந்தாலும் எந்தப் பயனும் இன்றி, இறந்தாலும் எந்தப் பயனும் இன்றி உள்ளவர்கள் குறித்து எழுதுகிறார்கள்; எனவே இவ்விதம் உள்ளவர்கள் குறித்து கவிகள் பாடி, எந்தவிதமான பயனும் இன்றி செல்வது மட்டும் அல்லாமல், அந்தக் கவிகள் யாரைக் குறித்து உள்ளனவோ அவரிடம் இல்லாத நன்மைகள் பலவற்றையும் ஏறிட்டுக் கொண்டு, “தாய் மற்றும் தந்தை ஆகிய இரண்டு வழிகளாலும் தூய்மையாக உள்ளவன்” என்று பலவற்றை உரைத்துக் கவிபாடுகிறார்கள்.

வ்யாக்யானம் - ஆனால் வருவதென் என்னில்; உத்பத்தியிலே சில குறைகள் உண்டாயிருக்குமே இவன் தனக்கு; மறந்தவற்றையிறே இது கேட்ட நாட்டார் நினைப்பது; அவனுடைய தோஷங்களை வெளியிட்டு அவ்வழியாலே அவத்யாவஹராய், அப்ராப்த விஷயத்தைக் கவிபாடுகையாலே மேல் நரகமாய், “இன்னானைக் கவிபாடினவ னன்றோ இவன்” என்று, “தீண்டாதே கடக்கப்போ” என்னும்படியாயிருக்கிற சஷுத்ரரைக் கவிபாடித் திரிகிறபடியைக் கண்டு, “ஆத்மா ஈச்வர சேஷமாயிருக்க, அநந்யார்ஹமான உங்களுடைய கரணங்களைக் கொண்டு பிறரை ஸ்துதிக்கை ஈடல்ல” என்று ஹிதத்தை அருளிச்செய்ய, ராவணனுக்கு ஸ்ரீவிபீஷணாதிகள் சொன்ன ஹிதம் போலே அது பலியாதொழிய, “ஹிதம் சொல்லச் செய்தேயும் செவி தாமாத இவர்களோடொத்த ப்ராப்தியிறே நமக்கு உள்ளது” என்று பார்த்து, “இவர்கள் நடுவே இத்தேசத்தில் இத்தேஹத்தோடே வர்த்திக்கிற நாம் முந்துற முன்னம் பகவதர்ஹகரணராகப் பெற்றோமிறே” என்று, வழி பறிக்குமிடத்துத் தன் கையிற் பொருள் கொண்டு தப்பிப் போனார் உகக்குமாபோலே, தமக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தியை அநுஸந்தித்து ஸ்வலாபத்தைப் பேசி ப்ரீதியோடே தலைக்கட்டுகிறார்.

விளக்கம் - ஆனால் இதன் மூலம் இவர்களுக்குக் கிட்டுவது என்ன? யாரைக் குறித்து இப்படிப்பட்ட கவிகள் இயற்றுகிறார்களோ அவர்களுக்குப் பிறப்பிலேயே சில குறைகள் இருந்து, அவற்றை நாளடைவில் இவர்களும் மறந்திருப்பார்கள்; ஆனால் இந்தக் கவிகள் மூலம் அவற்றை அனைவரும் நினைவில் கொள்ளும்படிச் செய்துவிடுகிறார்கள். இதன் விளவாக அவனுடைய தோஷங்களைப் பலரும் அறிய வெளிப்படுத்தி, அதன் மூலம் தாழ்வையும் ஏற்படுத்துகிறார்கள். ஆகவே, பாடத்தகாதவர்கள் குறித்துப் பாடுவதால் நரகத்தையும் அடைந்து, “இப்படிப்பட்ட ஒருவனைக் கவி பாடியவன் அல்லவோ இவன். நீ எங்களிடம் வராதே. அகன்று செல்வாயாக” என்று அனைவரும் விரட்டும்படியாக உள்ளவர்களையும் கவி பாடுகிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களைக் கண்டு அவர்களிடம், “உங்களுடைய ஆத்மாவானது ஈச்வரனுக்கு அடிமையானதாக உள்ளது. அவனுக்கு மட்டுமே அடிமையாக உள்ள உங்களுடைய உடல் உறுப்புக்கள் கொண்டு மற்றவர்களைத் துதித்தல் சரியல்ல”, என்று நன்மை அளிக்கும் சொற்களை ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார். ஆனால் இராவணனுக்கு விபீஷணன் போன்றவர்கள் கூறிய புத்திமதிகள் பலன் அளிக்காமல் இருந்தது போன்று, இவருடைய சொற்களும் ஆயின. அப்போது ஆழ்வார் தனது திருவுள்ளத்தில், “நன்மைகள் பல உரைத்தும் அதனைத் தங்கள் காது கொடுத்துக் கேட்காத இவர்களுக்கு உள்ள ஸம்பந்தம் போன்று அல்லவா நமக்கும் உள்ளது?”, என்று எண்ணியவராக, “இப்படிப்பட்டவர்களின் நடுவில் இந்த இடத்தில், இந்தச் சரீரத்துடன் உள்ள நாம், இவர்களுக்கு முன்பாக, பகவானுக்கு ஏற்புடையதான உடல் உறுப்புக்களை அடையப்பெற்றோமே”, என்று மகிழ்ந்தார். அதாவது வழிப்பறி நடந்த இடத்தில் தங்களிடம் உள்ள பொருள்கள் அபகரிக்கப்படாமல் தப்பித்தது கண்டு மகிழ்ந்தவர்கள் போன்று, தனக்கும் அவர்களுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை எண்ணிப் பார்த்து, தனக்குக் கிட்டிய பேற்றைக் குறித்து உரைத்து மகிழ்ந்தவுடன், இந்தத் திருவாய்மொழியை நிறைவு செய்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமாநுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 96)

91. மருள்சுரந்து ஆகம வாதியர் கூறும் அவப் பொருளாம்

இருள்சுரந்து எய்த்த உலகிருள் நீங்கத் தன் ஈண்டியசீர்

அருள்சுரந்து எல்லா உயிர்கட்கும் நாதன் அரங்கனென்னும்

பொருள் சுரந்தான் எம் இராமாநுசன் மிக்க புண்ணியனே

விளக்கவுரை - நாராயணன், க்ருஷ்ணன், வாசுதேவன், கேசவன், ரிஷீகேசன், அச்யுதன், அனந்தன் போன்ற பல திருநாமங்களை கொண்ட எம்பெருமானே உயர்ந்த பரம்பொருள் என்று அறியாமல் பலரும் உள்ளனர். இவர்களுக்குப் பூர்வ கர்மம் மூலம் விளைந்த பாவம் முழுவதும் திரண்டு, அஜ்ஞானம் எனச் சூழ்ந்து நின்றது போலும். ஆகவே இவர்கள் சைவ ஆகமத்தை உயர்வாகப் போற்றி கூறியபடி உள்ளனர். இதனால் இந்த உலகம் எங்கும் அஜ்ஞானம் என்ற இருள் சூழ்ந்து நின்றது. இத்தகைய இருள் நீங்கும்படியாக, சூரியனின் கதிர்கள் அனைத்தும் ஒருசேர விழுந்தது போன்று, தனது கருணை மூலம் இந்த உலகில் சூழ்ந்த இருள் நீங்குபடி எம்பெருமானார் செய்தார். இதனை எவ்விதம் செய்தார்? இந்த உலகில் உள்ள அனைத்து உயிர்களுக்கும் எஜமானன் என்பவன் நாம் உள்ள இடத்தில் (திருவரங்கத்தில்) வந்து கண் துயிலும் பெரியபெருமாளாகிய அழகியமணவாளனே என்று உபதேசித்தது மூலம் செய்தார். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானார் அனைவருக்கும் புண்ணியம் அளித்த புண்ணியர் ஆனார்.

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டிலே நித்யஸம்ஸாரிகளா யிருக்கிறவர்களையும் அல்பாநுகூல முடையாரையும் ஒக்க உத்தரித்த ஸர்வோத்தமரான எம்பெருமானாரை அநுவர்த்தியாதே, கர்ப்ப நிர்ஹேதுக பரமக்ருபையை, ஒரு பாட்டம் மழை பொழிந்தாற்போல் லோகத்திலே எங்குமொக்க ப்ரவஹிப்பித்து, ஸகலாத்மாக்களுக்கும் ஸுலபனாய்க் கண்ணுக்கிலக்காயிருக்கிற பெரியபெருமாளே வகுத்த சேஷியென்னு மர்த்தத்தை நமக்கெல்லாம் பூரிதாநம் பண்ணினார், இவர் எத்தனை தார்மிகரோவென்று அவருபகரித்த உபகாரத்தை யநுஸந்தித்து அவர் தம்மைக் கொண்டாடுகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், “எப்போதும் ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ளவர்களையும், மிகவும் குறைந்த அளவிலேயே நன்மைகள் கொண்டவர்களையும் ஒரே போன்று மேலே உயர்ந்தியவராகிய, அனைவரிலும் சிறந்த எம்பெருமானாரை எப்போதும் எண்ணியபடி இருக்காமல், கர்ப்பத்திலேயே பாக்கியம் அற்றவர்களாக உள்ளனரே”, என்று அவர்களுடைய நிலையை முழுவதுமாக அருளிச்செய்தார். இந்தப் பாசுரத்தில், தமோகுணத்தை வளர்த்தபடி, அதிலேயே திளைத்தபடி, ருத்ரனைக் கொண்டாடும் ஆகமங்களையே தங்களுக்குக் கொழுகொம்பாகக் கொண்டு, பௌத்தம் முதலான நாஸ்திக மதங்களையே தங்கள் ஸாரமாகக் கொண்டு, ருத்ரனைக் கொண்டாடும் பாசுபதர்கள் உரைத்தபடி உள்ள தவறான கருத்துக்கள் என்னும் இருளானது இந்தப் பூமியை விட்டு அகலும்படி எம்பெருமானார் செய்தார். இப்படிப்பட்ட விதத்தில் தனது காரணம் இன்றிப் பொங்கிப் பெருகும் கருணையை ஒருமுறை நல்ல மழை பொழிவது போன்று, இந்த உலகம் முழுவதும் ஒரே போன்று பரவும்படிச் செய்தார். அனைத்து ஆத்மாக்களும் எளிதாக அண்டத்தக்கவிதமாகச் சுலபனாகவும், கண்களால் எளிதாகக் காணலாம்படி உள்ளவனும் ஆகிய பெரியபெருமாளே அனைத்திற்கும் இயல்பான எஜமானன் என்னும் கருத்தை நம் அனைவருக்கும் அருளிச்செய்தார்.

இப்படிப்பட்ட இவருடைய கொடைத்தன்மை எத்தகையதோ என்று எப்பெருமானார் செய்த உபகாரங்களை எண்ணியபடி, அவரைக் கொண்டாடுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மருள் சுரந்தாகம வாதியர் கூறும்) நாராயண க்ருஷ்ண வாஸுதேவ கேசவ ஹ்ருஷிகேச அச்யுத அநந்தாதி திவ்யநாமங்களுக்கு வாச்யனாகையாலே, த்ரிவித சேதநாசேதந வர்க்கத்துக்கும் தாரகத்வ வ்யாபகத்வ நியந்த்ருத்வ த்ரிவித பரிச்சேத ரஹித்வ அவ்யயத்வாதி தர்மங்களோடு கூடியிருந்தவனே ஸர்வஸ்மாத் பரனென்றறிய மாட்டாதே, பூர்வ பாப ஸங்காதமெல்லாம் படிந்து கடலிலே ஒரு காளகூடமுண்டானாற்போலே, அஜ்ஞாநமெல்லாம் ஒருமுகமாகத் திரண்டு அத்தாலே வ்யாப்தராய், ஸர்வ லோக ஸாஷ்டிகமான ப்ரஹ்லாத கஜேந்த்ர ரசஷண கதைகளையும், “யதச்சைதச் சராசரம்” என்கிற மைத்ரேயருடைய ஸாமாந்ய ப்ரச்நத்துக்கு, “விஷ்ணோஸ் ஸகாசாதுப்பூதம்” இத்யாதியான பராசுர பகவானுடைய விசேஷோத்தரம் முதலான அர்த்தங்களையும் அநாதரித்து, “தமஸ்த்வஜ்ஞாநஜம் வித்தி மோஹநம் ஸர்வே தேஹிநாம் ப்ரமாதாலஸ்ய நித்ராபிஸ் தந்நிபத்நாதி பாரத” என்கிறபடியே பந்த ஹேதுவான அஜ்ஞாநத்தையெல்லாம் தன்னிடத்திலே கண் வைத்த மாத்ரத்திலே கொடுக்கக் கடவ “சிவயோக சாஸ்த்ரம்” முதலான துராகமங்களிலே நிஷ்டராய், அத்தை ப்ரமாணமாக அவலம்பித்துக் கொண்டு நின்று துர்வாதங்களைப் பண்ணா நின்றுள்ள பாசுபதாதிகளை சொல்லுகிற.

விளக்கம் - (மருள் சுரந்து ஆகம வாதியர் கூறும்) - நாராயணன், க்ருஷ்ணன், வாஸுதேவன், கேசவன், ஹ்ருஷிகேசன், அச்சுதன், அநந்தன் போன்ற எண்ணற்ற திவ்யமான திருநாமங்களால் கூறப்படுபவன்; இந்தக் காரணத்தால் பத்தர், முக்தர், நித்யர் என்பதான மூன்றுவிதமான சேதநர்கள் மற்றும் ப்ரக்ருதி, காலம், சுத்தஸத்வம் என்பதான மூன்றுவிதமான அசேதநங்கள் ஆகியவற்றின் இறப்பு, அவற்றின் நிறைந்த தன்மை மற்றும் அவற்றை நியமித்தல் ஆகியவற்றுக்குக் காரணமாக உள்ளவன்; இடம், காலம், பொருள் என்பதான மூன்றாலும் அளவுபடாமல் உள்ளவன்; அவ்யயம் முதலான தர்மங்களுடன் கூடியுள்ளவன்; இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனே அனைத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் என்று

அறியாமல், முன்பு செய்த பாபங்கள் அனைத்தும் ஒரு கூட்டமாகச் சேர்ந்து கொண்டு, ஒரு கடலில் ஒரு விஷமாகச் சேர்ந்து நின்று, ஒன்றாகத் திரண்டது போன்று, அனைத்து அஜ்ஞானங்களும் ஒன்றாகக் கூடியதால் எங்கு பரவி நின்றனர். இப்படியாக நின்ற அவர்கள் செய்தது என்ன? இந்த லோகம் முழுவதும் நேரடியாகவே கண்ட சாட்சிகளாகிய ப்ரஹ்லாதன், கஜேந்த்ரன் ஆகியோரைப் பகவான் காப்பாற்றிய நிகழ்வுகளையும், யதச்ச ஏதத் சராசரம் - என்று மைத்ரேயர் எழுப்பிய பொதுவான கேள்விக்கு, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-1-41) - விஷ்ணோஸ் ஸகாசாத் உத்பூதம் - இந்த லோகங்கள் எந்த விஷ்ணுவிடமிருந்து உண்டானதோ - என்பது போன்றதான பராசர பகவானுடைய சிறப்பு மிகுந்து பதில்கள் முதலானவற்றையும் தள்ளினார்கள். மேலும், கீதை (14-8) - தமஸ்த்வஜ்ஞாநஜம் வித்தி மோஹநம் ஸர்வே தேஹிநாம் ப்ரமாதாலஸ்ய நித்ராபிஸ் தந்நிபத்நாதி பாரத - அர்ஜுனா! சரீரத்தின் மீது பற்றுதல் வைத்துள்ள அனைவரையும் மயக்கவல்ல தமஸ் குணமானது அஜ்ஞானத்திலிருந்து வந்தது என்று அறிவாயாக. இது அவசியமற்ற செயல்கள், சோம்பல், உறக்கம் ஆகியவற்றை உண்டாக்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப பந்தங்கள் அனைத்திற்கு காரணமாக உள்ள அஜ்ஞானம் அனைத்தையும் தன்னிடம் ஈடுபட்ட உடனேயே அளிக்கக்கூடியதான சிவயோகஸாரம் போன்ற தாழ்ந்த ஆகமங்களில் நிலை நின்றனர். அவற்றையே ப்ரமாணங்களாகப் பற்றி நின்று, தாழ்ந்த வாதங்களைச் செய்தபடி உள்ள பாசுபதம் முதலானவற்றைக் கூறியபடி உள்ளனர்.

வ்யாக்யானம் - (அவப்பொருளாமிருள் சுரந்து) ஜடா கலாப பச்ம ருத்ராஷு லிங்க தாரணம் தொடக்கமான நிஷித்தார்த்தங்களாகிற அந்தகாரமானது வ்யாபித்து. அவப்பொருள் - பொல்லாத பொருள். “ஆகம வாதியர் கூறும் மறைப்பொருள்” என்று பாடமாம்போது, ருத்ர ஹர த்ரயம்பக ஸ்த்தாணு விருபாஷுாதி சப்தங்களாலே நிஷித்த தர்ம ப்ரவர்த்தகனான ருத்ரனுடைய வ்யாப்யத்வத்தைத் தெரியமாட்டாதே வேதத்திலே, “ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவ:” இத்யாதியாலே ஸாமாநாதிகரண்யேந உக்த வாக்யங்களினுடைய தாத்பர்யத்தையும், உபக்ரமோப ஸம்ஹாரத்தையும் பராமர்சியாதே, ப்ரசம்ஸாபரங்களாயும் அப்ரஸித்தார்த்தங்களாயுமிருந்துள்ள ஸூதஸம்ஹிதாதிகளுக்கு அநுகூலமாக, அதுக்குச் சொன்ன அவப்பொருளாகிற அந்தகாரத்தை யென்னவுமாம். அன்றிக்கே, “கூறும் அறைப் பொருள்” என்று பதச்சேதமாய், அவர்கள் சொல்லுகிற காதுகமான

அர்த்தவத்தையென்கை. காதுகமென்கிறது - ஆத்மா நாசகமாகையாலே. அங்ஙனுமன்றிக்கே அறை என்று த்வநியாய், கடலோசையோபாதியான பொருளென்னவுமாம்.

விளக்கம் - (அவப்பொருளாம் இருள் சுரந்து) - ஜடாமுடி, கலாபம், சாம்பல், ருத்ராஷ்டம் மற்றும் லிங்கம் ஆகியவற்றை எப்போதும் கொண்டிருத்தல் என்பது தொடக்கமாக தாழ்ந்த கருத்துக்களாகிய இருளானது எங்கும் பரவி நின்று. இதனை “ஆகம வாதியர் கூறும் மறைப்பொருள்” என்று படித்தால், “ருத்ரன், ஹரன், த்ரயம்பகன், ஸ்த்தானு, விருபாஷ்டன்” போன்ற சொற்கள் கொண்டு தாழ்ந்த தர்மங்களில் ஈடுபட்டபடி உள்ள ருத்ரனுடைய எங்கும் பரவிய தன்மையை அறியாமல், வேதங்களில் மஹாநாராயண உபநிஷத் - ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவ: - என்பது போன்ற வாக்கியங்களில் கூறப்பட்ட ஸாமாநாதிகரணயத்தில் உள்ள வாக்கியக்களின் பொருளையும், தொடக்கம் மற்றும் முடிவில் உள்ள கருத்துக்களையும் அறியாமல், மயக்கத்தை ஏற்படுத்துபவையாகவும், யாருக்கும் அறியாதபடி உள்ளதும் ஆகிய ஸூதஸம்ஹிதை போன்றவற்றுக்கு ஏற்றபடி அவற்றுக்கு உரைக்கின்ற தாழ்ந்து கருத்து என்ற இருள் என்றும் கூறலாம். அல்லது “கூறும் அறைப்பொருள்” என்று பிரித்தால், அவர்கள் உரைக்கிற பொருத்தம் இல்லாத கருத்துக்கல் என்று பொருள். அல்லது “அறை” என்பதை ஓசை என்று கொண்டால், கடலில் ஓசை போன்று அவர்கள் உரைக்கும் கருத்துக்களும் பொருள் அற்றவை எனலாம்.

வ்யாக்யானம் - (எய்த்த வுலகிருள் நீங்க) “தமஸ்த்வஜ்ஞாநஜம் வித்தி” என்னும்படியான அந்த அஜ்ஞானமாகிற அந்தகாரத்திலே ஸதஸத் விவேகமற்று அவிவேகராய்ப் போந்த சேதநருடைய அந்தகாரமானது நீங்கிப்போம்படியாக. எய்த்தல் - இளைத்தல். (தன்னீண்டிய சீர் அருள் சுரந்து) அந்தகாரத்தைப் போக்கும் ஆதித்யன் அநேகமாயிரம் கிரணங்களை ஒருக்காலே லோகத்திலெல்லாம் ப்ரஸரிப்பிக்குமாப்போலே, தம்முடை ஆச்ரித பாரதந்தர்யாதிகளால் திரண்ட வைலக்ஷணயத்தையுடைய க்ருபையை லோகமெல்லாம் வ்யாபிப்பித்து. ஈண்டுதல் - திரளுதல், சீர் - அழகு. “தத்ர ஸத்வம் நிர்மலத்வாத் ப்ரகாசகமநாமயம் ஸுக ஸங்கேந பத்நாதி ஜ்ஞாந ஸங்கேந சாதக” என்கிறபடியே இவர் தம்முடைய

விஷயீகாரத்தாலுண்டான ஸத்வோத்ரேகத்தாலும், “அஜ்ஞாந திமிராந்தஸ்ய ஜ்ஞாந அஜ்ஞாநசலாகயா சக்ஷுர் உந்மீலிதம்யேந தஸ்மை ஸத் குரவே நம:” என்கிறபடியே இவர் தம்முடைய உபதேசத்தாலும் அநாதி காலமே பிடித்துத் தொடர்ந்த அஜ்ஞாநாந்தகாரமெல்லாம் வாசனையோடே முடிந்து போயிற்று.

விளக்கம் - (எய்த்த வுலகிருள் நீங்க) - கீதை (14-8) - தமஸ்த்வஜ்ஞாநஜம் வித்தி - தமஸ் குணமானது அஜ்ஞானத்திலிருந்து - என்பதற்கு ஏற்ப அப்படிப்பட்ட அஜ்ஞானம் என்ற இருள் காரணமாக “ஸத் எது, அஸத் எது” என்று பிரித்து அறிய இயலாமல், விவேகம் அற்றவராக உள்ள சேதநகர்களுடைய இருளானது விலகும்படியாக. (தன்னீண்டிய சீர் அருள் சுரந்து) - இருளைப் போக்கும் சூரியன் பல ஆயிரம் கதிர்களை ஒரே நேரத்தில் இந்த லோகத்தில் பரவுவது போன்று, தனது “அடியார்களிடம் வசப்பட்டு இருத்தல்” என்பதான மேன்மை மிகவும் க்ருபையை இந்த லோகம் முழுவதும் பரப்பியபடி. கீதை (14-6) - தத்ர ஸத்வம் நிர்மலத்வாத் ப்ரகாசகமநாமயம் ஸுக ஸங்கேந பத்நாதி ஜ்ஞாந ஸங்கேந சாதக - பாபங்கள் அற்றவனே! மூன்று குணங்களில், ஸத்வகுணமானது தூய்மையாக உள்ளதால், ஒளியை அளிக்கவல்லதாகும். மேலும் அது மாற்றம் அடையாதது ஆகும். ஆனால் அது இன்பம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றுடன் உள்ள ஸம்பந்தம் காரணமாகக் கட்டுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப இவரை ஏற்றுக்கொண்ட காரணத்தால் அனைவரையும் கரை ஏற்றும் தன்மையைக் கொண்டபடியும். அஜ்ஞாந திமிராந்தஸ்ய ஜ்ஞாந அஜ்ஞாநசலாகயா சக்ஷுர் உந்மீலிதம்யேந தஸ்மை ஸத் குரவே நம: - அஜ்ஞானம் என்ற இருட்டினால் மூடப்பட்டிருக்கும் கண்களை ஞானம் என்ற மைதீட்டும் குச்சியால் திறக்கும் குருவிற்கு நமஸ்காரம் - என்பதற்கு ஏற்ப இவருடைய உபதேசம் காரணமாக எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள அஜ்ஞானம் என்ற இருளானது அதன் வாசனையுடன் ஓடும்படியாக.

வ்யாக்யானம் - (எல்லாவுயிர்கட்கும் நாதனரங்க னென்னும் பொருள் சுரந்தான்) “பதிம் விச்வச்ய”, “உதாம்ருதத்வஸ்யேசாந:”, என்றும், “லோகநாத: புரா பூத்வா” என்றும், “முழுவேமுலகுக்கும் நாதன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகலாத்மாக்களுக்கும் வகுத்த சேஷி, நமக்கு எட்டாத நிலத்திலன்றிக்கே நாமிருந்த கோயிலிலே கண் வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமாள் என்கிற விசேஷஷார்த்தத்தை

லோகமெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்கும்படி உபதேசித்தார். (எம்மிராமானுசன்) அஸ்மத் ஸ்வாமியான எம்பெருமானார். (மிக்க புண்ணியனே) பரம தார்மிகர் கிடீர். “ராமானுசனென்னும் புண்ணியன்” என்றும் பாடம் சொல்லுவர்கள். இப்படி உபகரிக்கையாலே ஆசந்த்ரர்கமாக தார்மிகர் கிடீரென்றபடி. “மிக்க புண்ணியனான எம்மிராமானுசன் -பொருள் சுரந்தான்” என்று அங்கு அந்வயிக்கவுமாம்.

விளக்கம் - (எல்லாவுயிர்கட்கும் நாதன் அரங்கன் என்னும் பொருள் சுரந்தான்) - பதிம் விச்வஸ்ய - இந்த விச்வத்தின் நாயகன் - என்றும், உதாம்ருதத்வஸ்யேசாந: - மோசஷத்தின் ஈசனாக உள்ளவன் - என்றும், இராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டம் (4-18) - லோகநாத: புரா பூத்வா - (லக்ஷ்மணம் கூறுவது) முன்பு லோகத்தின் நாயகனாக - என்றும், திருவாய்மொழி (2-7-2) - முழுவேழுலகுக்கும் நாதன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும் இயல்பான எஜமானனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன், நமக்கு எட்டாத இடத்தில் இல்லாதபடி, நாம் உள்ள இடத்தில் இருக்கின்ற திருவரங்கத்தில் வந்து கண்வளர்ந்தருளுகின்ற பெரியபெருமாள் என்பதான விஷயத்தை இந்த லோகத்தில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் பிழைக்கும்படியாக உபதேசித்தார். (எம் இராமானுசன்) - இப்படிப்பட்ட எனது ஸ்வாமியான எம்பெருமானார். (மிக்க புண்ணியனே) - மிகவும் உயர்ந்த தர்மங்களுடன் கூடியவர். இதனை “ராமானுசன் என்னும் புண்ணியன்” என்றும் கூறுவர். இவ்விதம் உபகாரம் செய்வதால், மிகவும் உயர்ந்த தார்மிகர் என்று கருத்து; இவ்விதம் கொண்டால், “மிக்க புண்ணியனான எம்மிராமானுசன் -பொருள் சுரந்தான்” என்று படிக்கவேண்டும்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்